

forlange af dem; de stillede saa store og fremmede Krav til os, at vi ikke kunde opfylde dem, og endelig havde de Sæder og Skikke, hvis Indførelse hos os vilde blive ødelæggende baade for det øvrige Tyende og for vore Børn. Det var derfor intet Under, at man ikke tog mod denne Hjælp, og jeg vil da haabe, at det var de ringeste Kræfter, Byen sendte ud til os; for var det virkelig normale Kræfter, maatte man sige: Gud forbarme sig over denne Stad!

Nej, dette at ernære sig selv er og maa være en personlig Sag, og derfor vilde jeg sige til mig selv, om jeg var arbejdsløs, eller til andre arbejdsløse: Lad os tage fat paa Arbejdet og ikke anse noget som helst Arbejde for ringe. (*Martin Olsen*: Hvor?). Det, som falder paa vor Vej. Dersom jeg er arbejdsløs og gaar med Hænderne i Lommen hver Dag, ja, saa faar jeg ikke Arbejde, men dersom jeg virkelig vil gaa ud og tage Arbejdet op, hvor det ligger, selv om det ikke er det, jeg just ellers arbejdede med, saa er jeg vis paa, at jeg nok skulde finde det, hvorved jeg kunde tjene Brødet. (*Martin Olsen*: Troen flytter Bjerge!). Det ærede Medlem er bleven saa forfærdelig ivrig i Aften. Jeg synes, det ærede Medlem skulde vente, til han faar Ordet, saa kunne vi maaske tales ved bagefter.

Derfor mener jeg, at her komme vi til det svage Punkt, som er, at Folk ved at faa Understøttelse faa Anledning til at gaa ledige. Der er et gammelt Ordsprog, der siger, at Lediggang slaar sin Mand, og der er meget i det, at naar en Mand først er kommen til at gaa ledig og har faaet Smag derpaa, vil det slaa ham hen i Tiden. Der er et andet Ordsprog, som vi alle kende, der hedder: Lediggang er Fandens Hovedpude, og det er der sandelig ogsaa noget i. Det, at en Mand gaar ledig, kan maaske nok føre til, at han gør Ting, som han ellers aldrig var kommen til at gøre, men netop paa Grund af, at han faar disse Understøttelser som arbejdsløs, faar han Lejlighed til at gaa den Vej.

Jeg vil sige til Arbejderne, som Bjørnson:

Gaar Støtterne i Stykker,
og Vennerne faar Nykker,
saa sker det blot,
fordi du godt
kan gaa foruden Krykker.

Dette Krykkevæsen skulle vi have bort, og jeg vil begynde med at gøre min Smule dertil ved at stemme imod en af

disse Krykker, nemlig den, som her stilles op.

I Blade og særlig gennem Byraadsforhandlinger har man faaet at vide, at der har været anket over en hel Del Misbrug af Arbejdsløshedskassebidragene. Jeg skal ikke fordybe mig i det, idet jeg tror, at der paa mange Punkter ligger Misforstaaelse til Grund derfor. Men jeg vil dog nævne to Ting. Der var i Fjor nogle Trykkeriarbejdere — saa vidt jeg husker tre —, som havde 70 Øre Timen, men vilde have mere, og da de ikke kunde faa det, nedlagde de Arbejdet i Haab om, at deres Raadgiver, en sagkyndig paa dette Omraade, havde Ret, naar han mente, at de kunde faa Understøttelse af Kassen. Jeg skal sige til Ære for Nævnet og til Skam for Raadgiveren, at vedkommende — naturligvis til Skade for dem selv — ikke fik det, men Tendensen var der alligevel, og det er den, jeg vil bede, at man lægger Mærke til: man opgiver en god Plads med 70 Øre i Timen og gaar hen og bliver arbejdsløs i Stedet. Det er noget, der ikke kan benægtes, og det er et Faktum, som er talende.

Man har ogsaa paastaaet, at den saakaldte socialistiske Molok, Strejkekassen, har lagt sine Sugerør baade ind i Arbejdsløhedskasserne og ind i Hjælpekasserne, ja, saagar ind i Fattiggasserne. Hvis det er Tilfældet, anmoder jeg herved Autoriteterne paa de forskellige Omraader om, at de hurtigst muligt faa alle disse Rør trukne ud igen. Det kan dog aldrig være Meningen, at vi her fra Statens Side skulle træffe Foranstaltninger, der kunne være medvirkende til, at den ene af de stridende Parter fik en Fordel fremfor den anden. Jeg haaber, at vedkommende Autoriteter ville undersøge disse Forhold og se at forhindre, at sligt sker.

Af disse Grunde stemmer jeg imod disse to Forslag. Nu har man ganske vist sagt til mig: Ja, men du behøver jo ikke at stemme imod Forslaget, for Landstinget slaar det nok ihjel. Jeg vil dertil kun sige, at det vilde være uværdigt af mig, om jeg vilde overlade et Stykke Arbejde, som jeg selv mener at kunne lægge Kræfter til, til nogen anden. Men jeg vil ogsaa sige, at det er uklogt at tage det Standpunkt, at haabe paa Landstingets Bistand, for man har før set, at de Herrer her ovenover ere gaaede med til Ting, man ikke havde troet, de vilde gaa med til. I Fjor var man vistnok omtrent paa det rene med, at Landstinget ikke vilde gaa med hertil,